

Tập 3**Mục Tử Dãy Trường Sơn****Ngày 7.01.1998:**

Một số lớn anh em linh mục Kontum cùng hai vị Giám mục Giáo phận tham dự Thánh Lễ Phong chức linh mục cho hai thầy Úy và Nam, cựu chủng sinh Kontum.

30 năm linh mục phong trần của tôi. Lễ phong chức hôm nay quả bức gương soi lại diện mạo linh mục. Hay như tiếng thầm nhủ của Tình yêu. Đó đây những băng chữ nín lặng mà như đang lên tiếng nói:

- Hãy tỉnh thức và đứng vững trong đức tin(1Cr 16,13)
- Hãy làm mọi sự trong bác ái.(1Cr 16,13)
- Con người đến để phục vụ.
- Linh mục như lòng ta mong ước.

Trầm mặc trong dĩ vãng, bỗng tôi nghe tiếng vị giám mục chủ phong ung dung khẩn cầu:" Xin Thiên Chúa hoàn tất việc tốt lành Người đã khởi sự nơi con".

À ! thì ra, Lạy Chúa, Chúa đã làm và còn sẽ làm mọi sự trong con người nhỏ bé, yếu đuối của con.

Ôi ! Lạy Thiên Chúa Tình yêu. Xin cho con biết yêu mến Ngài.

Vị chủ phong còn tiếp: "Xin Chúa Giêsu Kitô, Đấng mà Chúa Cha đã xúc dầu bằng Thánh thần và Sức mạnh, gìn giữ để con thánh hóa dân kitô giáo và dâng lễ lên Thiên Chúa".

Tất cả các linh mục đều lên đặt tay trên đầu 7 tân linh mục. Hiệp thông trong một chức tư tế của Đức Kitô. Là anh em với nhau trong Chúa Kitô. Cùng chia sẻ cả thánh thiện lẫn

thế tục. Cả vinh quang lẫn tủi nhục. Cả thành công lẫn thất bại. Đó là tình anh em linh mục. Giờ đây tôi hiểu rõ qua 30 năm tuổi đời linh mục.

Nghi lễ cuối cùng chúc mừng những người anh em nối bước đi sau. Các linh mục, kẻ thì nắm chặt tay, người thì ôm lấy ôm để, kẻ thì hôn áp má các tân linh mục. Nụ cười. Đôi mắt. Bỗng tôi nghe thì thầm: "Thầy của con". Tấm lòng ghi ơn của người học trò cũ lúc mới vào chủng viện Kontum.

Thánh lễ bế mạc. Đoàn kèn tây, trống phách trở lên tưng bừng rộn rã. Như tiếng kèn ra trận... Vui buồn, vinh quang, tủi nhục, chiến thắng, chiến bại đang chờ đợi người tân linh mục.

Ngày 08.01.1998:

Giáo xứ Giang Sơn BMT có hai người con tân linh mục: Cha Úy và Cha Nam. Hai linh mục đầu tiên. Nhà thờ nằm trên đỉnh đồi. Ngập lụt hằng năm. Lễ mở tay hôm nay tưng bừng như lễ hội. Nhà thờ nhỏ đủ dành cho khách. Giáo dân đứng xung quanh bên ngoài. Tân linh mục tuổi ngoài bốn mươi thấy ngày hồng phúc hôm nay như mơ như thật. Nét mặt trầm lặng, giọng nói từ tốn qua 23 năm được trui rèn trong Xã Hội Chủ Nghĩa.

Trên đường về qua các giáo xứ Châu sơn, Trung hòa, bát ngát hương thơm. Mùa hoa cà phê.

Lạy Chúa ! bây giờ con phải về lại với anh em Xêđang, những con người chậm tiến, nghèo nàn, cô liêu. Xin ban cho con nghị lực để quanh con không ai phải thối chí ngã lòng.

Ngày 10.01.1998:

Anh em vùng sâu vùng xa về đây dọn mình lãnh các bí tích. Họ lớn lên sau chiến tranh. Không còn lấy một Nhà thờ. Chỉ biết đọc kinh trong một ngôi nhà đơn sơ hay dưới một gốc cây cổ thụ trong rừng già. Hôm nay, đến Kontum, vào Nhà thờ, họ quì ngước xây lưng lên Bàn thờ.

Ôi! Lạy Chúa, thật Chúa ở khắp mọi nơi, mọi hướng. Tin như vậy là giải quyết được chiều hướng đứng quì của người anh em con đây.

Ngày 11.01.1998:

Thánh lễ Chúa Nhật hôm nay, kinh Lạy Cha được đọc bằng tiếng Xêđang lần đầu tiên: "Ô Pa niên ki ối a pleng" (Lạy Cha chúng con ở trên trời).

Ôi ! Lạy Cha, Cha đã cho con sinh ra trên miền đất xêđang. Hôm nay con vui sướng đến nghẹn ngào cùng với anh em Xêđang kêu cầu Cha: Ô Pa niên, lạy Cha chúng con. Và con đã trở nên người Xêđang với người anh em Xêđang của con.

Ngày 18.01.1998:

Tiếng hát của những người con núi rừng. Năng khiếu nhảy múa, anh em dân tộc như Tây phương. Có hồn nhạc. Trong thai nghén họ đã nghe tiếng cồng chiêng, tiếng trống đệm. Lúc như nhẹ nhàng cầm canh. Lúc như thôi thúc. Tiếng gió thét. Thác gào. Suối reo. Ngàn thông reo. Bước chân xào xạc. Chim cu gáy, hay tiếng cú mèo, chim đập muỗi đêm khuya. Đó là bài ca thiên nhiên hay là dấu nhạc in vào tâm hồn từ bé thơ.

Thánh lễ hôm nay, những người con núi rừng cứ thanh thản hồn nhiên hòa ca hát mừng Thiên Chúa. Họ tự hòa âm hai ba bè đúng điệu cung đàn phách lạc.

"Ngàn dân ơi ! đàn hát lên ca tụng Chúa "

Ngày 11.02.1998:

Về lại Dakto, trung tâm miền Đất hứa. Tôi đến thăm các cấp chính quyền Huyện. Cuộc tiếp xúc đầu tiên. ông Bí thư mời tôi ăn bữa cơm trưa. Bữa cơm thanh đạm lại nói lên được sự chân tình. Lần đầu tiên ông tiếp cận với một linh mục và đã thẳng thắn nêu lên vài thắc mắc về con người linh mục.

Lạy Chúa, hôm nay tuy có khác nhưng khung cảnh vẫn là một với Cv 8, 26-36: Philip đã chạy đến gặp quan thái giám trên xe ngựa.

Lạy Chúa, xin ban cho con một tâm hồn rộng mở để con luôn mở rộng cho mọi người mà con gặp trên nẻo đường con đi.

Ngày 16.02.1998:

Làng Dak Kang Pêng. Nghe tin vài cụ bà lão lai tài tận, muốn gặp linh mục trước khi qui hồi tổ tiên. Đem theo vài lon nước. Qua chợ mua vài ổ bánh mì. Đường đi không khó nhưng ngoằn ngoèo quanh co. Thung lũng sâu. Những ngọn đồi đã thành nương rẫy, thưa thớt điểm vài bóng cây Kơnia cao vút.

Thôn làng nhà tranh vách nứa. 560 nhân khẩu. Vài cụ già an phận chờ chết không chút buồn phiền. Vài em bé đang sốt mê man. Một bà mẹ đang ẵm đứa bé hai tháng tuổi đứng chờ đón tôi giữa nắng ban trưa.

Lạy Chúa, có một gian nhà nhỏ (2m x 3m) được dành riêng cho MTC. Con và 5 đại diện vào đây quì gối hát thờ lạy Chúa. Tiếng hát chúng con mất hút giữa Núi Rừng này nhưng xin hòa lời ca cùng Giáo hội hoàn vũ.

Ngày 17.02.1998:

Em bé chết oan uổng. Em chẵn bò. Một chú bò đá trúng chân em, làm đứt mạch máu. Đeo heo hút gió. Vô phương cấp cứu. Máu ra nhiều và em an giấc ngàn thu.

Lạy Chúa, nếu con có phương tiện tiếp ứng thì em bé này hãy còn ở dương gian. Xin cho con phương tiện phục vụ và niềm vui dọc ngang, ngang dọc, xẻ núi dời non.

Ngày 18.2.1998:

Người mẹ lâm bồn cần được cấp cứu.

Một người mẹ làng Turia chuyển bụng đã ba ngày. "Để không ra đàng ôm cột nhà la làng xóm". Dân làng cấp báo. Mượn chiếc xe con của TGM. Người mẹ được khiêng ra đường lộ. Lên xe. Những nét mặt buồn lặng lẽ nhìn theo. Bệnh viện Kontum đã cứu nguy người mẹ. Một người con trai Rừng Núi ra đời.

Lạy Chúa, con vui mừng làm việc này để đền đáp lại công ơn người mẹ đã sinh ra con với bao lo toan thiếu thốn.

Ngày 27.02.1998:

Người nghèo của Gia-vê. Hai người mẹ tuổi 35, người bị thần kinh tọa, kẻ viêm đại tràng. Tiền mất tật còn. Cũng không ai màng tới những người con bạc mệnh này. Cúi đầu khóc, họ xin tiền xe về làng. Mang theo nỗi buồn không hết bệnh.

Lạy Chúa, mặt Chúa đang tái mét, đôi chân lê bước, con chỉ có chút tiền tiễn chân Chúa về làng đầy thoi.

Ngày 02.03.1998:

Thôn làng Kon Tu Pêng và Kon Tu Yop. Pêng là trên, yop là dưới. Sông Pôkô, dòng sông hung hãn. Những tảng đá to nhỏ, đen sậm, nghênh ngang. Khiêng chiếc Honda qua sông. Cứ số 1, số 2 từ từ băng qua đồi núi, thung lũng. Kon Tu Yop 28 năm không bóng người linh mục. Trong niềm tin, họ vui mừng đón tiếp linh mục chân tình cởi mở. Họ sốt sắng, dọn mình chịu các bí tích.

Ché rượu đãi khách. Mỗi mệt đường dài. Rượu làm tôi bừng tỉnh. Khí phách bùng lên. Tâm thần minh mẫn. Gân cốt hết rã rời. À, giờ đây tôi mới hiểu cái ma lực ấy. Một chú bé lững chững chạy lại ba nó. Người cha thản nhiên cầm cần rượu đút vào miệng con mình. Đứa nhỏ nút một hơi dài rồi chạy đi chơi.

Con suối ngoằn ngoèo như con rắn quấn chặt thôn làng. Núi đồi như làm con suối gãy khúc, chảy thành thác ghềnh. Tôi hứa yểm trợ cho họ một máy bơm nước để trồng cà phê và một thủy điện một kí để đem lại một đổi mới và một niềm vui.

Và lạy Chúa, con chỉ là người quản lí để tiếp nhận từ tay người khác để rồi chuyển tải đến cho những người họ không bao giờ biết.

Làng Kon Tu Pêng có chú Nôm, giáo lí viên từ năm 1942 cho tới giờ. Già ốm ngồi một chỗ nhưng vẫn rao giảng Lời. Cuốn Kinh Thánh và đôi kính vẫn bên đầu giường. Con người đáng kính, đáng khâm phục ấy. Và một máy bơm nước 16 mã lực cho Kon Tu Pêng này.

Thời gian trôi nhanh. Nắng nhạt dần. Tôi trở lại con sông. Làn nước đen thẳm. Ngọn núi chênh vênh như bức màn đen khép lại không gian.

Mọi người chúng tôi không ai bảo ai, đều nín lặng. Cúi đầu cảm tạ Đấng Hóa Công. Lời kinh Lạy Cha lại vang lên bên dòng sông Pôkô...." Nước Cha trị đến..." Hằng ngày dùng đủ...khỏi mọi sự dữ. Amen ".Bàn tay của linh mục và những bàn tay những người con núi rừng siết chặt rồi lại chia tay.

Lạy Chúa, con nhớ cuộc chia tay của thánh Phao lô năm nào trên bờ biển, có lẽ cũng giống cuộc chia tay của con hôm nay. Con buồn, nỗi buồn man mác của người mục tử.

Ngày 05.03.1998:

Dak Rao kuén và chiếc cầu treo. Thôn làng cách Kontum 45 cây số ngã Dakto.

Một cây cầu treo cao lơ lửng trên sông Pôkô. Qua cầu mới được vào làng. Tôi đang loay hoay chụp mấy bức hình thì phải quay về Kontum!!!

Ngày 7.03.1998:

Chú Nôm qua đời. Con người đã từng bao năm rao giảng Lời. Sống như mọi người giữa anh em mình. Hôm nay người con Núi Rừng đã về cùng Chúa sau một lần gặp được linh mục như lòng mong muốn.

Có thể là lời cầu nguyện của chú Nôm: "Lạy Chúa, xin cho con ra đi vì mắt con đã thấy ..."

Ngày 10.03.1998:

Heo rừng và người mẹ. Tin từ Kon Tu Pêng: nghe tin heo rừng về ăn mì nướng rẫy. Anh A. Thup, thợ săn lành nghề, mang súng đi rình. 5 giờ sáng. Sương mù dày đặc. A Thup nghe tiếng động. Bóng đen thấp thoáng như heo rừng ủi gốc cây mì. Đoàn! Một tiếng rú kinh hồn như ma quái. A Thup hồn xiêu phách lạc, ba chân bốn cẳng chạy về kêu dân làng. Giao mác, xà gạc, dân làng đến nơi. Một người mẹ nằm chết. Đó là Y Siu. Nàng

6

lên nường sớm, đào củ về cho con ăn đỡ đói. Giờ đây con nường không củ ăn mà cũng chẳng còn sữa bú.

Lạy Chúa, Chúa có tình yêu thương vời vợi . . . mãi mãi Chúa là cha nhân ái, là Mẹ hiền nuôi sống con." Con tin chúa vẫn yêu thương con cái Y Siu. Amen.

Lạy Chúa, Ngài là Tình Thương, là Mẹ hiền.

Ngày 12.03.1998:

Dak Kang Yôp . Tôi đến thăm làng nầy lần đầu, Sắc tộc Xêđang Rơngao. Đất quanh làng được trồng thu trồng cao su. Dân làng sau nầy sẽ là công nhân. Phần đất còn lại là đồi núi cao và thung lũng sâu.

Với ba thanh niên và hai già làng tôi đi qua một ngọn núi, xuống thung lũng sâu tìm suối nước dẫn thủy nhập đồi. Đứng ngọ, trở về. Đến lưng chừng núi, tôi không còn đủ sức. Tim đập liên hồi. Tay chân bủn rủn. Mắt hoa đờm đờm. Trán toát mồ hôi lạnh. Miệng đắng. Nước miếng keo sệt. Tôi quỵ người nằm soài xuống đất. Một thanh niên cầm tay kéo tôi lên khỏi núi.

Họ vẫn thường đi trên đường núi dốc nầy. Ngày mùa hầy còn mang trên vai hai chục kilô bắp lúa, mì.

Lạy Chúa, con đường nầy Chúa đã đi qua khi vác Thập tự. Hôm nay con mới cảm nghiệm phần nào. Xin cho con yêu thương và kính trọng những ai đang đói khổ, lao碌.

Ngày 21.03.1998:

Một bà già đi năm mươi cây số về Kontum lo việc linh hồn. Bà sốt sắng dọn mình chịu các bí tích. Ngã mình ngủ qua đêm và Bà không còn thức dậy nữa.

Lạy Chúa, xin cho Bà được nghỉ yên vì Bà đã tin vào Chúa suốt cả cuộc đời.

Ngày 24.03.1998:

Khánh thành Nhà thờ Thăng Thiên. Tọa lạc trên một khu tam giác nguy nga, ngã ba trung tâm Thị Xã Pleiku. Hai gian cánh như hai bàn tay mở rộng đón tiếp mọi người. Mặt tiền có hình Alfa và Omega. Mái tôle lạnh xanh biếc hài hòa với Cao nguyên núi đồi. Có hành lang rộng đi quanh. Đường trải đá và thảm cỏ, điểm xuyết vài chậu bonsai bản địa.

Hai Giám mục Giáo Phận và linh mục đoàn về dự lễ. Nhà thờ đầu tiên được cung hiến.

Lạy Chúa, con rất thán phục người anh em con đã xây cất Nhà thờ này cho Chúa ngự. Nhưng con sức nhớ Chúa cũng chẳng khinh chê và đang ngự trong con, trong những người con của Núi Rừng mệnh mông này.

Ngày 31.03.1998:

Năm thánh, người người hành hương về Đất tổ Giáo phận. Hôm nay tôi cũng hành hương xuyên miền Đất Hứa: Kontum- Dak Hà- Daktô-Ngọc Hồi-Dak Glei. Nhìn lại vết chân các vị thừa sai tiền bối. Thôn làng. Cầu treo. Núi đồi. Nhà Rông. Thác ghềnh. Mỗi nơi mỗi vẻ. Thiên hình vạn trạng. Bộ tộc Jeh , Striêng, Xêđang, Halâng.

16g00, tôi đặt chân lên miền Dak Glei, điểm cuối của Giáo phận. Thông reo như Đà Lạt. Se lạnh về chiều. Dân cư nằm dài theo một con đường chân núi. Bên một con sông và một cánh đồng nho nhỏ. Mỗi ngày có một chuyến xe khách Kontum- Dak Glei và ngược lại.

16giờ 40 hạ sơn. Anh em Ya Tun, nam phụ lão ấu, túa ra đứng đón người linh mục đi ngang qua để xưng tội. Chiếc cầu treo dài đong đưa vì người qua lại. Đường rừng trong đêm tối thật khó đi. Đúng 23giờ tới nhà. 300 cs. đi về trên chiếc Honda.

Lạy Chúa, xin ban cho con một ý chí mạnh mẽ hầu con được kiên vững trong gian nguy và lao nhọc.

Ngày 9.04.1998:

Gần 100 anh em giáo dân bộ tộc Jeh huyện Dak Glei về chuẩn bị dự lễ phục sinh. Gần 70 người dọn mình lãnh Phép Rửa và Rước lễ lần đầu. Họ phải đi bộ hàng 20 cs mới có chiếc xe leo lên. Tôi phải dùng thông dịch viên để làm việc với bộ tộc này. Tại sao họ tin Chúa. Tôi chỉ biết Đức tin là ơn nhưng không Chúa ban.

Ngày 10.04.1998:

Cả ngàn người sống màng trời chiếu đất. Nóng oi ả. Đóng kíp cái giếng sâu 36 thước với chiếc bơm hỏa tiễn, giải quyết được khâu an sinh cho bao nhiêu con người. Hoa nhân ái của một con người hảo tâm vô danh nơi dương thế mà lại hữu danh trên Quê Trời.

Đêm về khuya, tôi cố gắng khui nắp các vỏ lon bò húc để bà con dùng. Vỏ lon được bà con yêu thích nên nó biến mất tiêu.

Lạy Chúa, xin ban cho con chỉ có một niềm vui là giúp anh em con bớt khốn cùng hơn và họ có được niềm vui nào đó trong tâm hồn.

Ngày 11.04.1998:

Đêm vọng Phục sinh. Bên tòa cáo giải suốt cả ngày vẫn có người chờ đến lượt mình. Gần bốn năm ngàn người đã về, ngồi nằm la liệt khắp Nhà thờ.

Đêm thánh huyền nhiệm. Đứng bên cạnh Giám mục, tôi cất cao lời công bố " Ánh Sáng Chúa Kitô " cho tám ngàn người con của Núi Rừng bằng thổ ngữ Bahnar. Tôi hát lên bài ca Exultet hoành tráng. ĐGM ban phép Thánh tẩy cho gần 100 anh em tân tòng gồm các bộ tộc Jeh, Xêdang, Bahnar. Nhiều người đã cao niên.

Lạy Cha, ước chi ngọn lửa này vượt lên như hương trầm nghi ngút, và nhập hội hoa đăng với tinh tú bầu trời Cao Nguyên.

Ngày 14.04.1998:

6g 00 chiều nay, trận mưa giông đầu mùa. Nhà thờ Kon Jơdreh mà tôi có dịp nói vào lễ khánh thành, nay một cơn gió lốc đã làm đổ nát tan tành trong giây lát. May không phải giờ kinh nguyện. Chỉ có yã (nữ tu) Gabriel, người duy nhất chứng kiến thảm cảnh này. Yã là một y sĩ kỳ cựu, giàu kinh nghiệm, luôn hiện diện bên đồng bào mình.

*Hỡi Maria, xin thuật lại
Trên đường đi cô đã thấy gì ?
Thấy Mồ Trống Đức Kitô
Phục sinh vinh hiển thiên thu khải hòan.*

*Chính tôi đã thấy
Đức Kitô phục sinh trên mọi nẻo đường rừng.
Nếu Người không sống lại
Thì Rừng vẫn vắng lặng cô liêu.
Nhưng hôm nay Rừng âm vang lời ca Alluia.
Nhiều kẻ tin và sẵn sàng chịu khổn khó vì Người.*

*Chính tôi đã thấy
Đức Kitô phục sinh trên mọi nẻo đường Rừng.
Qua những trang bút ký,
Tôi muốn kể lại: Tôi đã từng gặp Ngài.*

*Lạy Đức Kitô Phục Sinh,
Xin ban niềm vui, lẽ sống vĩnh hằng
cho những ai nâng đỡ cuộc đời linh mục con,
cho những anh em linh mục cùng lớp với con,
cho thân bằng cố hữu và.....Amen. Alleluia, Alleluia.*